



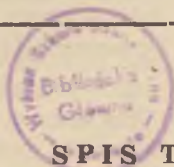
# BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1967

Warszawa, dnia 10 stycznia 1967 r.

Nr 1



3

## SPIS TREŚCI:

01872 Dział B

	str.
Poz. 1 — uchwała Nr 260 Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1966 r. w sprawie zasad zatrudniania instruktorów amatorskich zespołów artystycznych . . . . .	2
„ 2 — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1966 r. w sprawie zasad i trybu badania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy oraz rodzaju i sposobu sporządzania oraz prowadzenia dokumentacji związanej z tymi wypadkami . . . . .	3
„ 3 — obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1966 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników urzędów morskich . . . . .	5
„ 4 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 16 września 1966 r. w sprawie zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych na dzieci . . . . .	5
„ 5 — rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 6 sierpnia 1966 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” . . . . .	6
„ 6 — zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 lipca 1966 r. w sprawie wytycznych organizacji stołówek i bufetów pracowniczych . . . . .	6
„ 7 — zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1966 r. w sprawie wynagrodzenia komisji egzaminacyjnych dla kierowców . . . . .	9
„ 8 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 sierpnia 1966 r. w sprawie szczegółowego zakresu świadczeń stacji pogotowia ratunkowego, przysługujących ubezpieczonym . . . . .	10
„ 9 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 sierpnia 1966 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wysokości opłat za niektóre świadczenia zakładów społecznych służby zdrowia (wyciąg) . . . . .	10
„ 10 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 sierpnia 1966 r. w sprawie opłat za świadczenia zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych przez państwowe przedsiębiorstwa uzdrowiskowe (wyciąg) . . . . .	11
„ 11 — obwieszczenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1966 r. o wytycznych wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej dotyczących ochrony uprawnień pracowniczych w postępowaniu odrębnym . . . . .	11
„ 12 — wyjaśnienie Nr 4 Komitetu Pracy i Płac z dnia 15 sierpnia 1966 r. w sprawie zachowania ciągłości pracy w razie przerw w pracy spowodowanych inwalidztwem . . . . .	17
„ 13 — wyjaśnienie Nr 5 Komitetu Pracy i Płac z dnia 22 sierpnia 1966 r. w sprawie zaliczania do kategorii zatrudnienia pracowników Częstochowskiej Odlewni Żeliwa „Wulkan” . . . . .	18
„ 14 — wyjaśnienie Nr 6 Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 września 1966 r. w sprawie uznawania choroby wibracyjnej za chorobę zawodową w rozumieniu przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin . . . . .	18

**DZIAŁ B**

## 1

**UCHWAŁA Nr 260 RADY MINISTRÓW**

z dnia 1 sierpnia 1966 r.

**w sprawie zasad zatrudniania instruktorów amatorskich zespołów artystycznych.***(Monitor Polski z dnia 28 września 1966 r. Nr 52, poz. 253)*

W celu ustalenia jednolitych zasad zatrudniania instruktorów amatorskich zespołów artystycznych Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przez instruktorów amatorskich zespołów artystycznych, objętych przepisami niniejszej uchwały, zwanych dalej „instruktorami”, rozumie się osoby, prowadzące w amatorskim ruchu kulturalno-oświatowym zespoły muzyczne, taneczne, teatralne, plastyczne, filmowe, fotograficzne, tańca towarzyskiego oraz udzielające tym zespołom pomocy artystycznej i metodycznej, posiadające wymagane kwalifikacje.

§ 2. Minister Kultury i Sztuki w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określi wymagania kwalifikacyjne dla instruktorów poszczególnych kategorii (§ 4) oraz zasady weryfikacji i zaszerogowania dotychczasowych instruktorów amatorskich zespołów artystycznych.

§ 3. W uzasadnionych wypadkach, na wniosek właściwego organu do spraw kultury, Minister Kultury i Sztuki może uznać kwalifikacje osoby, która nie odpowiada kwalifikacjom wymaganym od instruktora, posiada jednak długoletnią praktykę i osiąga dobre wyniki w amatorskim ruchu kulturalno-oświatowym.

§ 4. Ustala się 5 kategorii instruktorskich i odpowiadające im następujące wynagrodzenie za 1 godzinę efektywnej pracy:

kategoria „S” (specjalna)	—	zł 50
„ I	—	zł 40
„ II	—	zł 30
„ III	—	zł 20
„ IV	—	zł 13

§ 5. W razie wyjazdu poza stałe miejsce pracy w sprawach związanych z pracą instruktorską, instruktorowi przysługuje zwrot kosztów podróży według zasad obowiązujących pracowników zakładu lub instytucji zatrudniających instruktora. Koszty podróży pokrywa zakład (instytucja) zlecający odbycie podróży.

§ 6. 1. Pełny wymiar czasu pracy instruktorów bezpośrednio z zespołami (netto) w jednym zakła-

dzie pracy lub w kilku ustala się na 78 godzin miesięcznie.

Rejestr przepracowanych godzin prowadzi wydział kultury (wydział oświaty i kultury) prezydium terenowo właściwej powiatowej rady narodowej.

2. Wynagrodzenie instruktora płatne jest miesięcznie z dołu w wysokości obliczonej według faktycznej ilości przepracowanych godzin.

§ 7. 1. Instruktorów należy zatrudniać na podstawie umowy o pracę pracowników umysłowych.

2. Instruktorowi przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego według zasad ustalonych dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu.

3. Z instruktorami zatrudnionymi w niepełnym wymiarze czasu pracy — w celu przygotowania określonego programu artystycznego lub wykonania innego zadania w określonym czasie, nie przekraczającym jednak 3 miesięcy, zawiera się umowę zlecenia.

§ 8. 1. Instruktor zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy nabywa prawo do świadczeń z ubezpieczeń społecznych według zasad ogólnie obowiązujących.

2. Zasiłek rodzinny przysługuje instruktorowi, którego łączny czas zatrudnienia z różnymi zespołami artystycznymi odpowiada pełnemu wymiarowi czasu pracy (§ 6 ust. 1).

3. Zasiłek rodzinny wypłaca ten zakład, który zatrudnia instruktora w najwyższej ilości godzin.

4. Instruktorowi nie przysługuje prawo do deputatów branżowych i zniżki przy przejazdach kolejami państwowymi.

§ 9. W zakresie kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego instruktorów mają zastosowanie przepisy ogólnie obowiązujące w tym zakresie.

§ 10. Instruktor nie zweryfikowany nie może być zatrudniony w amatorskich zespołach artystycznych.

§ 11. Zaleca się stosowanie niniejszych przepisów przez organizacje społeczne i spółdzielcze, prowadzące działalność kulturalno-oświatową.

§ 12. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kultury i Sztuki oraz zainteresowanym ministrom.

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

## 2

**ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia 2 listopada 1966 r.

**w sprawie zasad i trybu badania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy oraz rodzaju i sposobu sporządzania oraz prowadzenia dokumentacji związanej z tymi wypadkami.**

(Dziennik Ustaw z dnia 15 listopada 1966 r. Nr 46, poz. 281)

Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Badaniu w trybie określonym rozporządzeniem podlegają wypadki przy pracy, powodujące śmierć lub trwałą albo czasową niezdolność do pracy osoby poszkodowanej, zwane w dalszym ciągu „wypadkami”.

§ 2. 1. Kierownik zakładu pracy, którego pracownik uległ wypadkowi, jest obowiązany zapewnić sprawne i wszechstronne zbadanie okoliczności i przyczyn tego wypadku oraz prawidłowe sporządzenie i prowadzenie dokumentacji związanej z wypadkiem.

2. Przełożony pracownika, który uległ wypadkowi, obowiązany jest:

- 1) zorganizować niezwłocznie pomoc i ratunek dla osób, które wskutek wypadku doznały obrażeń ciała lub którym zagraża niebezpieczeństwo,
- 2) zawiadomić o wypadku służbę bezpieczeństwa i higieny pracy oraz oddziałowego lub zakładowego społecznego inspektora pracy,
- 3) w razie potrzeby zabezpieczyć miejsce wypadku.

§ 3. 1. Pracownik, który uległ wypadkowi, obowiązany jest, jeżeli stan jego zdrowia na to pozwala — zawiadomić swojego przełożonego o tym wypadku.

2. Obowiązek zawiadomienia o zauważonym wypadku obciąża również każdego pracownika komórki organizacyjnej (zespołu pracowników), w której nastąpił wypadek.

3. Jeżeli wypadek został zauważony przez pracownika innej komórki organizacyjnej (zespołu pracowników), zawiadamia on niezwłocznie swojego bezpośredniego przełożonego albo społecznego inspektora pracy lub pracownika służby bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 4. 1. Miejsce wypadku zabezpiecza się, w szczególności przez niedopuszczenie do niego — do czasu ustalenia przyczyn i okoliczności wypadku — osób niepowołanych oraz przez niedopuszczenie do uruchomienia bez koniecznej potrzeby maszyn i urządzeń lub do zmiany położenia innych przedmiotów, które spowodowały wypadek.

2. Zezwolenie na uruchomienie maszyn i urządzeń lub dokonanie innych zmian w miejscu wypadku wydaje kierownik zakładu pracy lub osoba przez niego upoważniona w porozumieniu ze społecznym inspektorem pracy, po sporządzeniu w razie potrzeby szkicu lub fotografii miejsca wypadku.

3. Jeżeli w sprawie zabezpieczenia było wydane zarządzenie przez organ prowadzący śledztwo lub dochodzenie albo przez inny właściwy organ, zez-

wolenie, o którym mowa w ust. 2, wymaga uzgodnienia z tym organem.

4. Jeżeli okręgowy urząd górniczy w trybie art. 133 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1961 r. Nr 23, poz. 113) ustala stan faktyczny i przyczyny wypadku, zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, wymaga uzgodnienia z tym urzędem.

5. Czynności określone w ust. 2 mogą być dokonane bez zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, tylko w razie konieczności ratowania osób lub mienia albo zapobieżenia grożącemu niebezpieczeństwu. Jednakże o dokonaniu tych czynności należy niezwłocznie zawiadomić zakładowego społecznego inspektora pracy.

§ 5. Pracownik służby bezpieczeństwa i higieny pracy po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku (§ 2 i 3), a także w razie uzyskania wiadomości o wypadku w inny sposób, a w szczególności na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy albo innego świadectwa lekarskiego, wpisuje każdy wypadek do rejestru zgłoszeń wypadków przy pracy.

§ 6. 1. Do badania okoliczności i przyczyn wypadków śmiertelnych, wypadków powodujących trwałe uszkodzenie ciała, wypadków powodujących niezdolność do pracy ponad 28 dni oraz wypadków zbiorowych powołuje się komisje powypadkowe, zwane dalej „komisjami”. Za wypadek zbiorowy uważa się wypadek, w którym poszkodowane zostały co najmniej dwie osoby.

2. Badanie okoliczności i przyczyn wypadków nie wymienionych w ust. 1 przeprowadza wyznaczony przez kierownika zakładu pracy pracownik służby bezpieczeństwa i higieny pracy wspólnie ze społecznym inspektorem pracy.

§ 7. 1. W zakładzie pracy zatrudniającym co najmniej 100 pracowników działa komisja składająca się z członków stałych i niestałych.

2. Na członków stałych powołuje się:

- 1) przedstawiciela rady zakładowej lub oddziałowej,
- 2) zakładowego lub oddziałowego inspektora pracy,
- 3) pracownika służby bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 4) pracownika wyznaczonego przez kierownika zakładu pracy.

3. Na członków niestałych powołuje się:

- 1) przedstawiciela rady zakładowej lub oddziałowej zatrudnionego w dziale albo wydziale, w którym nastąpił wypadek,
- 2) przedstawiciela kierownika zakładu pracy — specjalistę z zakresu zagadnień techniczno-produkcyjnych.



jaśnienia skomplikowanych problemów technicznych:

§ 16. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych mogą wydawać zarządzenia dostosowujące przepis § 7 do szczególnych warunków

występujących w podległych im lub przez nich nadzorowanych zakładach pracy.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

### 3

## OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 4 listopada 1966 r.

**o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników urzędów morskich.**

*(Dziennik Ustaw z dnia 15 listopada 1966 r. Nr 46, poz. 284)*

Na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Dziennika Urzędowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski” (Dz. U. Nr 58, poz. 524) w tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników urzędów morskich, stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników urzędów morskich (Dz. U. Nr 35, poz. 212), prostuje się następujące błędy:

1) w części II. Grupa zawodowa żeglugowo-portowa w rubryce 3, lp. 6 w wierszu drugim zamiast wyrazów „żeglugi małej” powinno być „żeglugi wielkiej”,

2) w części III. Grupa zawodowa techniczno-ekonomiczna w rubryce 5, lp. 16 zamiast liczb „950—1.100” powinno być „950—1.400”.

Prezes Rady Ministrów: *w z. P. Jaroszewicz*

### 4

## ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 16 września 1966 r.

**w sprawie zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych na dzieci.**

*(Dziennik Ustaw z dnia 4 października 1966 r. Nr 41, poz. 251)*

Na podstawie art. 4 ust. 1 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. Nr 66, poz. 414 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zasiłek rodzinny przysługuje pracownikowi na nie pracujące zarobkowo i pozostające na utrzymaniu pracownika dzieci do ukończenia przez nie 16 lat życia, a jeżeli kształcą się nie pobierając stypendium:

1) w liceum ogólnokształcącym, w zasadniczej szkole zawodowej, w szkole przysposobienia rolniczego, w szkole artystycznej I stopnia albo w podstawowej szkole specjalnej — do ukończenia 19 lat życia,

2) w liceum lub technikum zawodowym albo w szkole artystycznej II stopnia — do ukończenia 20 lat życia,

3) w studium nauczycielskim; w studium kulturalno-oświatowym i bibliotekarskim albo w szkole zawodowej dla absolwentów liceum ogólnokształcącego, w których nauka trwa:

a) 2 lata — do ukończenia 21 lat życia,

b) 3 lata — do ukończenia 22 lat życia,

4) w szkole wyższej — do ukończenia 24 lat życia.

§ 2. Traci moc § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1959 r. w sprawie zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych (Dz. U. z 1959 r. Nr 64, poz. 379 i z 1960 r. Nr 9, poz. 59).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1966 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:

*w z. A. Firganek*

## 5

**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI**

z dnia 6 sierpnia 1966 r.

**w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.***(Dziennik Ustaw z dnia 18 października 1966 r. Nr 43, poz. 256)*

Na podstawie art. 18 ust. 2 przepisów z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1932 r. Nr 105, poz. 879), art. 65 i art. 66 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) oraz § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1966 r. Nr 9, poz. 58) zarządza się, co następuje:

§ 1. Regulaminy premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” określają przepisy wydane w drodze zarządzenia przez Ministra Łączności w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz w

uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności i ogłoszone w Dzienniku Łączności.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz w przedsiębiorstwach Międzymiastowych Kabli Telekomunikacyjnych (Dz. U. z 1957 r. Nr 60, poz. 326, z 1959 r. Nr 41, poz. 258, z 1960 r. Nr 31, poz. 175, z 1961 r. Nr 4, poz. 23 i Nr 25, poz. 122 oraz z 1962 r. Nr 65, poz. 321).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a w stosunku do § 2 z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Minister Łączności: w z. K. Kozłowski

## 6

**ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO**

z dnia 29 lipca 1966 r.

**w sprawie wytycznych organizacji stołówek i bufetów pracowniczych.***(Monitor Polski z dnia 24 sierpnia 1966 r. Nr 42, poz. 214)*

Na podstawie § 5 uchwały nr 402 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 95, poz. 444) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego (Dz. U. Nr 10, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się wytyczne w sprawie organizacji stołówek i bufetów pracowniczych, stanowiące załącznik do zarządzenia.

2. Wytyczne ustalają zasady organizacji stołówek i bufetów pracowniczych prowadzonych przez przedsiębiorstwa państwowe, jednostki budżetowe i inne jednostki państwowe oraz organizacje społeczne, zwane dalej „zakładami pracy”.

3. Wytyczne mają zastosowanie do stołówek i bufetów pracowniczych niezależnie od daty ich powstania, z wyłączeniem stołówek i bufetów prowadzonych przez:

- 1) przedsiębiorstwa państwowe „Konsumy”,
- 2) właściwe organy Ministerstwa Obrony Narodowej,
- 3) jednostki organizacyjne resortu zdrowia i opieki społecznej, zakłady zamkniętego leczenia resor-

tu komunikacji oraz jednostki resortu spraw wewnętrznych w odniesieniu do osób uprawnionych do korzystania z posiłków na zasadach ustalonych w przepisach szczególnych,

4) przedsiębiorstwa państwowych gospodarstw rolnych oraz inne przedsiębiorstwa resortu rolnictwa, w których stołówki prowadzone są sezonowo.

§ 2. Tracą moc zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego:

1) z dnia 24 grudnia 1953 r. w sprawie trybu i warunków uruchamiania stołówek pracowniczych oraz zwiększania liczby konsumentów w tych stołówkach (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-117, poz. 1523, z 1956 r. Nr 22, poz. 283 i Nr 36, poz. 432 oraz z 1957 r. Nr 41, poz. 261),

2) z dnia 1 grudnia 1955 r. w sprawie trybu i warunków uruchamiania oraz zasad prowadzenia bufetów przyzakładowych i studenckich (Monitor Polski z 1955 r. Nr 124, poz. 1618, z 1956 r. Nr 75, poz. 879 i z 1957 r. Nr 41, poz. 262) — w stosunku do bufetów przyzakładowych (pracowniczych) w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: E. Sznajder

Załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 lipca 1966 r. (poz. 214).

## WYTYCZNE W SPRAWIE ORGANIZACJI STOŁÓWEK I BUFETÓW PRACOWNICZYCH

### 1. Zasady organizacyjne

§ 1. 1. Stołówki pracownicze działające przy zakładach pracy powinny w zasadzie być prowadzone przez zakłady pracy we własnym zakresie lub na zlecenie zakładów pracy przez uspołecznione jednostki (przedsiębiorstwa) wyspecjalizowane, prowadzące działalność gastronomiczną lub handlową. Umowę zlecającą jednostce wyspecjalizowanej prowadzenie stołówki zawiera zakład pracy, po porozumieniu z radą zakładową.

2. Przepisy wytycznych odnoszące się do stołówek mają odpowiednie zastosowanie do bufetów pracowniczych.

§ 2. 1. Przy prowadzeniu stołówki należy przestrzegać zasady pełnego wykorzystania jej zdolności produkcyjnej.

2. W celu pełnego wykorzystania zdolności produkcyjnej stołówek należy dążyć do rozszerzenia zakresu wykonywanych usług przez:

1) wprowadzenie albo rozszerzenie produkcji i sprzedaży posiłków pozaabonamentowych, tzw. à la carte — przy stosowaniu przysługującej marży w wysokości ustalonej odrębnymi przepisami,

2) wprowadzenie w stołówkach, zlokalizowanych na terenie umożliwiającym wolny dostęp dla konsumentów z zewnątrz, dodatkowej działalności gastronomicznej w godzinach wieczornych, jak np. działalność kawiarniana, restauracyjna — na zasadach stosowanych w otwartych zakładach gastronomicznych,

3) wykorzystanie stołówek pracowniczych do obsługi wycieczek, uczestników konferencji, narad itp., przy pełnej odpłatności,

4) wydatne zwiększenie w stołówkach produkcji garmazeryjnej i półfabrykatów na zaopatrzenie własnych bufetów oraz sieci detalicznej — na zasadzie zawieranych umów,

5) zwiększenie ilości posiłków i udostępnienie korzystania z posiłków w stołówce pracownikom innych zakładów pracy lub innym osobom upoważnionym przez zakład pracy do korzystania z usług stołówki, pod warunkiem że nie spowoduje to zwiększenia dotacji lub świadczeń.

3. Stołówki pracownicze powinny także stosować kooperację z otwartymi zakładami gastronomicznymi oraz centralnymi przygotowalniami, polegającą na otrzymywaniu lub dostarczaniu gotowych posiłków lub półfabrykatów kulinarnych.

§ 3. 1. Uruchomienie przy zakładzie pracy stołówki może nastąpić w wypadku, gdy nie jest możliwe korzystanie przez pracowników tego zakładu ze stołówki innego zakładu pracy.

2. Nowe stołówki powinny być dostosowane pod względem funkcjonalnym do założonego zakresu działania stołówki (wydawania posiłków podstawowych, działalności uzupełniającej, liczby stołowni-

ków, świadczenia usług sąsiednim zakładom pracy itd.) i oparte na obowiązujących normatywach technicznych projektowania.

§ 4. Zakres działania stołówki powinien być ustalony po przeprowadzeniu analizy potrzeb pracowników zakładu pracy, a formy tej działalności i jej rozmiar — dostosowane do istniejących warunków w zakładzie pracy, charakteru wykonywanej pracy i możliwości lokalowych. Stosowanie poszczególnych form sprzedaży (bufety, kioski) powinno być uzależnione od potrzeb pracowników i możliwości zakładu pracy.

§ 5. 1. Bufety mogą być prowadzone jako samodzielne jednostki, gdy nie zachodzi potrzeba uruchomienia stołówki dla pracowników, lub jako działalność uzupełniająca prowadzonej stołówki.

2. Stosownie do potrzeb w bufetach może być prowadzona produkcja i sprzedaż napojów gorących oraz sprzedaż wyrobów garmazeryjnych, dań gorących i artykułów spożywczych.

§ 6. 1. Podstawę do ustalenia zakresu działania stołówki i zasadniczego podziału obowiązków służbowych pomiędzy pracownikami zatrudnionymi w stołówce powinien stanowić regulamin organizacyjny, ustalony przez zakład pracy prowadzący stołówkę w porozumieniu z radą zakładową. Na podstawie regulaminu zakład pracy w porozumieniu z radą zakładową określa w formie pisemnej szczegółowy zakres obowiązków służbowych pracowników stołówki, a w szczególności pracowników na stanowiskach kierowniczych, sprawujących nadzór i kontrolę oraz odpowiedzialnych za powierzony majątek stołówki (gotówkę, materiały, wyroby gotowe, towary, wyposażenie itp.). Zakres obowiązków służbowych powinien być wskazany w piśmie angażującym przez powołanie się na dokument określający ten zakres.

2. W razie powierzenia prowadzenia stołówki jednostce wyspecjalizowanej, regulamin organizacyjny ustala ta jednostka w porozumieniu z zakładem pracy.

### 2. Zasady uruchamiania.

§ 7. 1. Uruchomienie stołówki pracowniczej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez właściwy do spraw handlu organ prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącej powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej, zwany dalej „organem do spraw handlu”.

2. Wniosek o wyrażenie zgody na uruchomienie stołówki pracowniczej składa zakład pracy, przy którym ma być uruchomiona stołówka.

### 3. Wniosek powinien zawierać:

1) oświadczenie, że lokal, urządzenie i wyposażenie stołówki są zgodne z normatywami oraz że organ sanitarno-epidemiologiczny wyraził zgodę na uruchomienie stołówki,

2) zamierzony termin rozpoczęcia działalności stołówki,

3) liczbę osób reflektujących na korzystanie ze stołówki.

4. Uruchomienie stołówki pracowniczej może także nastąpić z inicjatywy organu do spraw handlu, na warunkach określonych dla wniosku (ust. 3).

§ 8. Zakład pracy, przy którym działa stołówka pracownicza, powinien nawiązać współpracę ze zjednoczeniem wiodącym w przemyśle gastronomicznym i garmazeryjnym w celu uzyskania wszechstronnej pomocy w zakresie prowadzenia stołówki.

§ 9. Likwidacja stołówki przez zakład pracy może nastąpić w porozumieniu z radą zakładową oraz po uzyskaniu zgody organu do spraw handlu, wyrażonej po zasięgnięciu opinii właściwej terenowo komisji związków zawodowych, zjednoczenia wiodącego w przemyśle gastronomicznym i garmazeryjnym oraz jednostki bezpośrednio nadrzędnej nad zakładem pracy.

§ 10. 1. Przydział artykułów mięsnych i tłuszczów dla stołówek pracowniczych na potrzeby przygotowania posiłków podstawowych oraz przydział tych artykułów i tłuszczów do sprzedaży w stołówce lub na terenie zakładu pracy w formie nie przetworzonej lub półfabrykatów kulinarnych — dokonywany jest przez organy do spraw handlu w obowiązującym trybie, na podstawie zgłoszenia przez zakład pracy liczby osób korzystających ze stołówki.

2. Organy do spraw handlu powinny przy podziale artykułów rozdzielanych centralnie na rynek między poszczególnych odbiorców uwzględniać w pierwszej kolejności potrzeby stołówek pracowniczych, szczególnie w zakresie podstawowej działalności stołówek.

§ 11. Organy do spraw handlu prowadzą bieżącą ewidencję wszystkich czynnych stołówek pracowniczych.

### 3. Zasady planowania, ewidencji i sprawozdawczości.

§ 12. 1. Stołówki pracownicze działają w oparciu o plany handlowo-finansowe. Tryb, zakres i metody opracowywania planów handlowo-finansowych oraz sporządzania sprawozdań z wykonania planów określają przepisy wydawane przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów, Ministra Finansów, Główny Urząd Statystyczny. Ponadto w zakresie planowania, finansowania, ewidencji, rozliczeń i sprawozdaw-

czości obowiązują stołówki pracownicze przepisy wydawane przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

2. Dochody i koszty, określone w planie finansowo-handlowym stołówki, objęte są:

1) w przedsiębiorstwach państwowych — planem techniczno-ekonomicznym, jako działalność pozaoperacyjna,

2) w jednostkach budżetowych — planem finansowym gospodarstwa pomocniczego,

3) w innych jednostkach państwowych i instytucjach społecznych — planem finansowym danej jednostki i podlegają zatwierdzeniu zgodnie z obowiązującymi przepisami.

3. Jeżeli zakład pracy zleci prowadzenie stołówki jednostce wyspecjalizowanej, plan handlowo-finansowy stołówki zatwierdza kierownictwo tej jednostki w porozumieniu z kierownictwem oraz radą zakładową zakładu pracy, przy którym działa stołówka. W tym wypadku do planu techniczno-ekonomicznego państwowych przedsiębiorstw oraz do preliminarzy dochodów i wydatków pozostałych jednostek wchodzi jedynie dotacje lub świadczenia zakładu pracy, przeznaczone na dofinansowanie kosztów prowadzenia stołówki, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 13. 1. Jednostki prowadzące stołówki (§ 1) prowadzą ewidencję materiałów, towarów i wyrobów oraz środków trwałych i przedmiotów nietrwałych stołówki w sposób określony branżowym planem kont, z tym że materiały, towary i wyroby przekazane do wyodrębnionych magazynów, bufetów i kuchni ewidencjonuje się w cenach detalicznych, z równoczesnym zarejestrowaniem odchyleń od cen zakupu. Ewidencję kosztów i dochodów należy prowadzić zgodnie z obowiązującymi przepisami, wydanymi przez Ministra Finansów.

2. Mienie, o którym mowa w ust. 1, powinno być powierzone pracownikom stołówki posiadającym odpowiednie kwalifikacje zawodowe. Powierzenie mienia powinno być dokonane na podstawie inwentaryzacji zdawczo-odbiorczej, przeprowadzonej zgodnie z obowiązującymi przepisami i obejmującej wszelkie składniki podlegające powierzeniu (materiały, wyroby gotowe, towary, wyposażenie itd.), a ponadto na podstawie każdorazowego potwierdzenia odbioru powierzonego mienia.

§ 14. 1. W stołówkach należy stosować zasady majątkowej wspólnej lub indywidualnej odpowiedzialności pracowników zgodnie z obowiązującymi przepisami, w zależności od warunków, w jakich jest prowadzona stołówka.

2. Osoby majątkowo odpowiedzialne za powierzone im mienie powinny być bieżąco rozliczane i kontrolowane w sposób ustalony przez kierownika jednostki prowadzącej stołóvkę i zgodnie z obowiązującymi przepisami.





sie kwalifikacji fachowych szkolonych osób zgodnie z przepisami § 209 ust. 3 rozporządzenia, wynagrodzenie określone w § 1 oraz w § 4 ust. 3 wypłaca ośrodek, przy którym komisja została powołana.

§ 6. Wysokość wynagrodzenia określonego w §§ 1, 2 i 3, przypadającego za okres jednego miesiąca, nie może przekraczać brutto 2000 zł dla jednego członka komisji.

§ 7. 1. Przepisów zarządzenia nie stosuje się do komisji egzaminacyjnych powołanych:

1) w jednostkach (instytucjach) wojskowych i studiach wojskowych szkół wyższych,

2) w ośrodkach szkolenia stowarzyszenia pod nazwą Liga Obrony Kraju, jeżeli ośrodki te dokonują we własnym zakresie sprawdzenia kwalifikacji fachowych osób szkolonych dla potrzeb wojska,

3) w szkołach zawodowych, których program nauczania przewiduje szkolenie dla uzyskania prawa jazdy.

2. Stawki wynagrodzenia dla komisji egzaminacyjnych wymienionych w ust. 1 określają odrębne przepisy.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 marca 1962 r. w sprawie wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnych dla kierowców pojazdów mechanicznych (Monitor Polski Nr 29, poz. 126).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1966 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

## 8

### ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 sierpnia 1966 r.

w sprawie szczegółowego zakresu świadczeń stacji pogotowia ratunkowego, przysługujących ubezpieczonym.

(Monitor Polski z dnia 24 sierpnia 1966 r. Nr 42, poz. 216)

Na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zakres pomocy leczniczej udzielanej ubezpieczonym przez stacje pogotowia ratunkowego obejmuje:

1) pomoc doraźną w razie nieszczęśliwego wypadku lub zachorowania w miejscu publicznym,

2) świadczenia udzielone w domu, w razie gdy zachodzi konieczność natychmiastowego umieszczenia chorego w szpitalu,

3) świadczenia lecznicze ambulatorium i oddziału szpitalnego stacji pogotowia ratunkowego,

4) przewóz karetką w razie:

a) przymusowej hospitalizacji,

b) przeprowadzania badań poza zakładem opieki zdrowotnej zamkniętej, w którym ubezpieczony przebywa, bądź potrzeby przewozu do innego zakładu lecznictwa zamkniętego, na zlecenie takiego zakładu,

c) konieczności przewozu ubezpieczonego do zakładu opieki zdrowotnej zamkniętej po udzieleniu pomocy doraźnej,

5) przewóz samolotem sanitarnym.

2. Zakres świadczeń określony w ust. 1 przysługuje również członkom rodziny ubezpieczonego, z tym że zakresem opieki leczniczej dla dzieci ubezpieczonych do 7 roku życia objęte są ponadto inne usługi świadczone przez stacje pogotowia ratunkowego stosownie do ich zakresu działania.

§ 2. Za świadczenia stacji pogotowia ratunkowego nie objęte § 1 ubezpieczeni oraz członkowie ich rodzin ponoszą opłaty ustalone w obowiązującym cenniku.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

w z. *B. Bednarski*

## 9

### ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 sierpnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wysokości opłat za niektóre świadczenia zakładów społecznych służby zdrowia.

(Monitor Polski z dnia 24 sierpnia 1966 r. Nr 42, poz. 217)

(Wyciąg)

Na podstawie § 7 ust. 2 uchwały nr 55 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1961 r. w sprawie cen na usługi wykonywane dla ludności (Monitor Polski Nr 26, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 4 lutego 1960 r. w sprawie wysokości opłat za niektóre

świadczenia zakładów społecznych służby zdrowia (Monitor Polski z 1960 r. Nr 16, poz. 81 oraz z 1963 r. Nr 84, poz. 407) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Zarządzenie określa wysokość opłat pobieranych od osób nie uprawnionych do bezpłatnych

świadczeń leczniczych za opiekę zdrowotną udzielaną przez finansowane z budżetu Państwa szpitale, sanatoria, przychodnie, ośrodki zdrowia, stacje pogotowia ratunkowego i komórki organizacyjne wymienionych zakładów oraz za niektóre świadczenia udzielane ubezpieczonym.”;

3) dodaje się nowy § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. 1. Za świadczenia pogotowia ratunkowego nie objęte zakresem pomocy leczniczej przysługującej ubezpieczonym i członkom ich rodzin oraz osobom zrównanym z ubezpieczonymi w zakresie opieki zdrowotnej pobiera się opłaty w następującej wysokości:

- 1) za pomoc udzieloną w domu, w razie gdy nie zachodziła potrzeba bezzwłocznej hospitalizacji chorego zł 20.—
- 3) za przewiezienie karetką pogotowia ra-

tunkowego w obrębie miasta będącego siedzibą stacji pogotowia ratunkowego zł 20.—  
3) za przewiezienie karetką pogotowia ratunkowego poza terenem miasta będącym siedzibą stacji pogotowia ratunkowego, jeżeli:

- a) trasa przejazdu karetki nie przekracza 20 km zł 25.—
- b) trasa przejazdu karetki przekracza 20 km, do sumy przewidzianej pod lit. a) dolicza się za każdy kilometr przewozu zł 2.—

2. Przepis § 4 ust. 4 stosuje się odpowiednio w wypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 i 3.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

w. z. B. Bednarski

## 10

### ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 sierpnia 1966 r.

w sprawie opłat za świadczenia zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych przez państwowe przedsiębiorstwa uzdrowiskowe.

(Monitor Polski z dnia 24 sierpnia 1966 r. Nr 42, poz. 218)

(Wyciąg)

Na podstawie § 7 ust. 1 uchwały nr 55 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1961 r. w sprawie cen na usługi wykonywane dla ludności (Monitor Polski Nr 26, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się cenniki opłat za świadczenia zakładów lecznictwa uzdrowiskowego, prowadzonych przez państwowe przedsiębiorstwa uzdrowiskowe. Opłaty ponoszone w pełnej wysokości przez kuracjuszy z własnych środków określa:

- 2) cennik opłat zryczałtowanych za świadczenia

zakładów otwartych lecznictwa uzdrowiskowego, udzielane osobom uprawnionym do świadczeń z tytułu ubezpieczeń społecznych i osobom posiadającym analogiczne uprawnienia jak ubezpieczeni, stanowiący załącznik nr 2;

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

w. z. B. Bednarski

Załącznik nr 2.

### CENNIK OPŁAT ZRYCZAŁTOWANYCH ZA ŚWIADCZENIA ZAKŁADÓW OTWARTYCH LECZNICTWA UZDROWISKOWEGO, UDZIELANE OSOBOM UPRAWNIONYM DO ŚWIADCZEŃ Z TYTUŁU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I OSOBOM POSIADAJĄCYM ANALOGICZNE UPRAWNIENIA JAK UBEZPIECZENI

- 1) 2-tygodniowe leczenie ambulatoryjne 330,— zł,
- 2) 3-tygodniowe leczenie ambulatoryjne 460,— zł,
- 3) 4-tygodniowe leczenie 620,— zł.

## 11

### OBWIESZCZENIE PIERWSZEGO PREZESA SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 21 października 1966 r.

o wytycznych wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej dotyczących ochrony uprawnień pracowniczych w postępowaniu odrębnym.

(Monitor Polski z dnia 12 listopada 1966 r. Nr 63, poz. 305)

Na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 11, poz. 54) i § 6 uchwały Rady Państwa z dnia 22 maja 1962 r. w sprawie regulaminu Sądu Najwyższego

(Monitor Polski Nr 45, poz. 210) ogłaszam uchwałę powziętą przez Sąd Najwyższy na posiedzeniu pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniach 29 i 30 września 1966 r., a ustalającą wy-















o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. Nr 2, poz. 11 z późn. zmianami), jeżeli inwalida w ciągu trzech miesięcy, o których mowa w wymienionym przepisie (tj. w ciągu trzech miesięcy po ustaniu niezdolności do pracy z powodu choroby lub stwierdzeniu inwalidztwa III grupy) zgłosił się do właściwych do spraw zawodowej reha-

bilitacji inwalidów komórek organizacyjnych w wydziałach zdrowia i opieki społecznej lub organów zatrudnienia i pomimo ciągłych starań przez cały okres pozostawania bez pracy nie mógł uzyskać odpowiedniej dla swoich kwalifikacji i stanu zdrowia pracy.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

## 13

**WYJAŚNIENIE Nr 5 KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 22 sierpnia 1966 r.

**w sprawie zaliczania do kategorii zatrudnienia pracowników Częstochowskiej Odlewni Żeliwa „Wulkan”.**

*(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 października 1966 r. Nr 5, poz. 10)*

Na podstawie § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1956 r. Nr 39, poz. 176 i z 1964 r. Nr 34, poz. 215) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Częstochowską Odlewnię Żeliwa „Wulkan” w Cze-

stochowie uważa się za zakład objęty działem IX wykazu prac wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do I kategorii zatrudnienia, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1956 r. Nr 39, poz. 176 i z 1964 r. Nr 63, poz. 215).

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

## 14

**WYJAŚNIENIE Nr 6 KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 27 września 1966 r.

**w sprawie uznawania choroby wibracyjnej za chorobę zawodową w rozumieniu przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.**

*(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 października 1966 r. Nr 5, poz. 11)*

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

W myśl pkt 10 wykazu chorób zawodowych stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 maja 1956 r. w sprawie wykazu chorób zawodowych (Dz. U. Nr 27, poz. 122) schorzenia mięśni, kości i stawów spowodowane używaniem narzędzi udarowych, uważa się jako uprawniające do świadczeń przewidzianych w przepisach w razie inwalidztwa lub śmierci spowodowanych chorobami zawodowymi.

Według dotychczasowej praktyki choroba wibracyjna uznawana jest za chorobę zawodową w rozumieniu, o którym wyżej mowa, jeżeli wywołana została wskutek używania przez pracownika narzędzi udarowych, przy czym za narzędzia udarowe uważa się takie narzędzia, którymi pracownik posługuje się trzymając je w rękach (np. młoty pneumatyczne i ręczne, wiertarki ręczne itp.).

Choroba wibracyjna występuje jednakże nie tylko u pracowników, którzy posługują się w pracy narzędziami udarowymi w tak wąsko pojętym znaczeniu.

Źródłem powstawania tej choroby mogą być drgania mechaniczne wytwarzane przez inne urządzenia i maszyny wywołujące drgania mechaniczne oraz materiały rezonujące poddawane ich działaniu jak np. blachy stalowe, podłoże, na którym są umieszczone tego rodzaju urządzenia lub maszyny.

W wyniku tych drgań organizm pracownika narażony jest na działanie mikroudarów o znacznej częstotliwości, identycznych pod względem fizycznym do mikroudarów wytwarzanych przez proste narzędzia udarowe.

Względy powyższe w pełni uzasadniają, aby choroba wibracyjna stwierdzona u pracownika wskutek narażenia w pracy na drgania mechaniczne, powodujące mikroudary, była uznawana za chorobę zawodową w rozumieniu powołanego na wstępie pkt 10 wykazu chorób zawodowych niezależnie od rodzaju źródła powodującego drgania mechaniczne.

W związku z niniejszym wyjaśnieniem stają się nieaktualne wyjaśnienia w powyższej sprawie zawar-

te w ust. 90 instrukcji wyjaśniającej niektóre przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym stanowiącej załącznik do wyjaśnienia Nr 2 Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 kwietnia 1964 r. w sprawie stosowania niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. Urz. KP i P Nr 2, poz. 3) oraz wyjaśnienie Nr 5 Ko-

mitetu Pracy i Płac z dnia 11 maja 1965 r. w sprawie uznawania choroby wibracyjnej u ręcznych szlifiery za chorobę zawodową (Dz. Urz. KP i P Nr 3, poz. 10).

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

---

### Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

---

#### WARUNKI PRENUMERATY

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 5 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch”, Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; Konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowowiejska 15/17, konto PKO Nr 114-66-700044 VII O/M Warszawa.

# DROGOWSKAZY

WYDAWNICTWO ZWIĄZKOWE CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

## Seria publikacji „Drogowskazy“

— wyjaśnia uprawnienia pracowników

— omawia możliwości i drogi załatwiania sporów ze stosunku pracy

### 1. Piątkowski M.: Co Ci przysługuje w okresie choroby

Autor omawia uprawnienia i świadczenia, które przysługują pracownikowi w okresie choroby, a przede wszystkim: ochronę trwałości zatrudnienia; przywileje w formie skrócenia czasu pracy lub przesunięcia do pracy dogodniejszej; świadczenia lecznicze; świadczenia pieniężne.

### 2. Wolberg I.: Kiedy nie wolno wypowiedzieć Tobie umowy o pracę

Książka omawia: tryb, formę i terminy wypowiedzenia umowy o pracę; sytuacje, w których wypowiedzenie umowy o pracę jest niedopuszczalne; sposoby postępowania, gdy zakład bezprawnie rozwiąże umowę o pracę.

### 3. Kulczyński M., Zduńczyk J.: Prawo karne w Twojej obronie

Książka ukazuje, w jaki sposób Kodeks karny staje w obronie ludzi uczciwych przed tymi, którzy łamią normy postępowania obowiązujące w Ludowym Państwie. Między innymi — obok podstawowych zasad prawa karnego oraz zasad postępowania sądowego — omówione są: ochrona zdrowia; ochrona czci i godności, ochrona sumienia i wznania; ochrona życia rodzinnego; ochrona mienia prywatnego itd.

### 4. Łazowska H.: Przywileje i wyróżnienia za pracę

Krótkie omówienie całokształtu problematyki przywilejów i wyróżnień za pracę, przysługujących pracownikom na podstawie ustawodawstwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

### 5. Krakowski L.: Twoje prawo do urlopu wypoczynkowego

Autor omawia podstawowe uprawnienia pracowników w zakresie urlopów wypoczynkowych, a przede wszystkim: wymiary urlopów; terminy wykorzystania urlopu; dochodzenie roszczeń z tytułu urlopu itd.

### 6. Klimek J.: O odpowiedzialności karnej pracowników

Książka popularyzuje wiedzę prawną z zakresu odpowiedzialności karnej pracowników różnych zawodów, ukazuje działania i czyny, które z punktu widzenia prawa są przestępstwem.

### 7. Salwa Z.: Prawa i przywileje pracujących kobiet

Książka w sposób popularny omawia: ochronę prawną stosunku pracy kobiet w okresie ciąży i porodu; uprawnienia kobiet w okresie ciąży; zasady wynagradzania w okresie urlopu macierzyńskiego; ulgi i przywileje związane z wychowaniem dzieci; formy zabezpieczenia realizacji praw i przywilejów pracujących kobiet, itd.

### 8. Gabler W., Radziński T.: Kiedy przysługuje Ci zwolnienie od pracy?

Książka omawia przyczyny usprawiedliwiające nieobecność w pracy: urlopy dla kształcących się; zwolnienia do prac społecznych; zwolnienia na wezwanie organów państwowych; zwolnienia i nieobecność w pracy z powodów osobistych i rodzinnych; urlopy bezpłatne itd.

### 9. Wolberg I.: Kiedy można rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia

Książka omawia: sytuacje, w jakich zakład nie może rozwiązać umowy o pracę bez wypowiedzenia (zarówno z winy pracownika, jak i bez jego winy); formę i tryb rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia; skutki niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia itd.

### 10. Masewicz W.: Gdzie i jak możesz dochodzić roszczeń pracowniczych

Książka objaśnia tryb postępowania przed organami rozjemczymi w sprawach spornych ze stosunku pracy. Czytelnik znajdzie w niej m.in. następujące informacje: kiedy zwrócić się ze swoją sprawą do komisji rozjemczej, a kiedy do sądu; jak przygotować się do rozprawy; jakie obowiązują terminy przy składaniu wniosków i odwołań; jak zapewnić sobie pomoc adwokata, prokuratora, instancji związkowej, itd.

### 11. Piątkowski M.: Kiedy i jaką możesz uzyskać rentę pracowniczą

Książka informuje o uprawnieniach rentowych z powszechnego, kolejowego i górniczego systemu zaopatrzenia emerytalnego (renta starcza, inwalidzka, rodzinna; dodatki do rent; obliczanie: dodatków, podstawy wymiaru renty itd.). Wyjaśnia ogólne zasady przyznawania rent; gdzie i jak należy ubiegać się o rentę itd.

Cena każdej książki 5 zł